

Putyin a barát, a Nyugat az ellenség?

2023 november 26. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Vannak, akik a keresztény Európa megmentőjének tekintik. És vannak, akik az Antikrisztusnak.

Ideológiavezérelt lett az egykor pragmatista euroatlanti kultúrkör

De nem is kell hív?nek lenni, elég csak a nyugati f?sodratú médiát olvasni ahhoz, hogy valaki meg legyen róla gy?z?dve: Putyin épp a világot – vagy legalábbis a nyugati civilizációt – fenyeget? legnagyobb veszély. Természetesen egyik sem talált...

De ne csak Putyint nézzük, bár az ? személye is fontos. És még ne is csak Oroszországot... Hanem az egész Keletet és Nyugatot. Még tavaly márciusban jelent meg a PestiSrácok oldalán Az oroszok lennének a jófiúk? cím? írásom, amelyben részletesen foglalkoztam azzal, hogy a Nyugaton eluralkodó ?rűletek (woke, gender, LMBTQ stb.) hogyan ássák alá a társadalmakat, rombolják le azt a világot, amelyet a második világháború után felépítettünk, és hogy ennek az egész elmebajnak az orosz–ukrán háború vethet véget. Amelyben – részben épp a Nyugaton tomboló elmebajok miatt – hirtelen az oroszok már nem is t?nnek annyira ellenszenvesnek. De azért még ne rajongjuk körbe az oroszokat. (Ahogy az amerikaiakat se.)

Ám jogos a kérdés: mi az oka, hogy valóban nem t?nnek már annyira rémiszt?nek az oroszok? Pusztán csak azért gondoljuk így, mert a Nyugat annyira meg?rült mára, hogy elfelejtettük a kommunizmus egykori b?neit? Vagy a nagy medve tényleg megváltozott? Nézzük meg a kérdést történelmi távlatból!

A XX. század második felét végigkísérte a Kelet–Nyugat szembenállása. Persze létezik az Észak–Dél ellentét is, de a most vizsgált szempontból az egyik oldalon jól körülhatárolható az euroatlanti kultúrkör (amelyhez Ausztrália is hozzátartozik), a másik oldalon pedig nagyjából a világ többi része. Méreteiben nyilván az utóbbi lényegesen nagyobb, gazdasági erejében viszont nem. (Bár er?sen jön föl.) És persze nagyon nem homogén ez a világ: ott van benne a posztszovjet Oroszország, számos vele valaha lazábban vagy szorosabban szövetséges állam a világ számos pontján, Latin-Amerikától kezdve a Közel-Kelet?l Délkelet-Ázsián át Afrikáig, és ott van Kína és India is. (Utóbbi tulajdonképpen sajátos anomália: bár a hidegháborús években sokáig jó kapcsolatot ápolt a Szovjetunió-val, de mindezt demokratikusan választott kormányokkal tette.)

Az egykori „Kelet”, a szovjet befolyás alatt lév? országok vezet?i ideológiavezéreltek voltak. Ez az ideológia alapvet?en a marxizmust jelentette, de kiegészült helyi sajátosságokkal (pánarab nacionalizmus a Közel-Keleten és Észak-Afrikában, vagy a marxizmusba integrált bennszülött öntudatok Latin-Amerikában). Hittek a kommunista eszmékben vagy legalábbis hirdették, és a népre er?szakkal rákényszerítették azokat. Az emberek gondolkodását is meg akarták változtatni, illetve uralni akarták azt. Folyamatos megfigyelés, cenzúra, elnyomás által. A domináns ideológiától tilos volt eltérni, a másként gondolkodókat megbélyegezték (és általában börtönbe zárták vagy akár ki is végezték).

Ezzel szemben ott állt a Nyugat. A második világháborút követ?en, a hidegháború idején a nyugati politikusok pragmatikusak voltak. A realitásokat, lehet?ségeket figyelembe véve, minél gyakorlatiasabban, népük érdekeit szem el?tt tartva igyekeztek kormányozni. Nem ideológiák vezérelték ?ket.

Ez nem azt jelenti, hogy elvtelenek lettek volna. S?t! Az egykori a nyugati politikusok szinte mind hív? keresztények voltak. A vallás és az ideológia között óriási különbség van. A vallás transzcendens és aláztos. Felettünk álló, nálunk felfoghatatlanul nagyobb szellemi hatalomnak rendeli alá magát. Az ideológia ezzel szemben emberi eredet?. Az ideológia embere önmagát fels?bbrend?nek tartja. Az „élni és élni hagyni”, vagy a „meggy?zni és szeretettel rávezetni” helyett er?szakosan, agresszíven terjeszkedik, behódolást követel, nem ismer ellentmondást. A vallások hagyományokat, tartást adnak az embereknek. Épp ezért az ideológiák legnagyobb ellenségei. És épp ezért nyírta a kommunizmus a vallást, ahol csak tudta. (Vagy ha a hív?ket nem is tudta eltéríteni t?le, de az egyházakat maga alá gy?rte, a vezet?k megvásárlásával, megfenyegetésével, zsarolásával stb.)

Valahol, valamikor azonban mindez elkezdett átfordulni. Még b?ven benne vagyunk a folyamatban, de már nagyon látszik. A keleti vezet?k egyre pragmatikusabbak. Nem lehet egyértelm?en megállapítani, hogy a fordulat mikor történt. A Szovjetunió összeomlása mindenképp fontos pillanat volt.

De Kína már jóval korábban, Teng Hsziao-ping alatt erre az útra lépett. Fontos megjegyezni, hogy ez természetesen nem demokratizálódást jelent; ez Kínában a mai napig nem történt meg. De Teng Hsziao-ping szakított a maoizmussal, elutasította a kulturális forradalmat, felélesztette a kínai hagyományokat, és gazdasági nyitást hajtott végre. Kína el?ször a hatalmas munkaerejét elérhet?vé tette a világgazdaság számára, aztán az így beáramló jövedelmekb?l szép lassan az infrastrukturális-technológiai háttérét is felfejlesztette, és évtizedek alatt végül világhatalmi státusba jutott.

Hasonló pragmatizmust látunk Brazíliától Dél-Afrikán, Szaúd-Arábián és Indián át Oroszorszáig. Ismét fontos megjegyezni, hogy a pragmatizmus itt sem jelenti a vallástól való elfordulást (például Szaúd-Arábia esetében), hanem a gyakorlati megoldások keresését, az elvi, ideológiai kérdések, dogmák háttérbe szorulását. Ezáltal az adott ország komoly gazdasági fejlődést képes produkálni, lakossága előtt megnyílnak a prosperitás útjai, de ehhez nem szükséges más országok politikai berendezkedésébe, népének mentalitásába beleszólnia. A gazdasági érdek a fontos, és ha az teljesül (akár természetesen egyenlőtlenül is, hiszen egy nagy, erős ország mindig nagyobb érdekérvényesítő képességű), akkor a másik ország úgy élhet, ahogy akar.

És ne felejtjük ki ebben a körben Putyint és Oroszországot. Nem kell ezt kedvelni, és pláne nem kell (nem is szabad!) az Oroszország által – többek között ellenünk is – elkövetett súlyos sérelmeket, atrocitásokat elfelejteni. És nem, nem áll meg az az érvelés sem, hogy „dehát az még a Szovjetunió volt, semmi köze Oroszországhoz”.

Dehogynincs. De a mai Oroszország tényleg nem a Szovjetunió. Persze, egy autokratikus állam – de ez egész egyszerűen megfelel az orosz népléleknek. És bár a „nagyorosz sovinizmus” nem idegen Putyintól (Gorbacsovtól sem volt az!), okosan látja, hogy országa katonai kalandokkal nem képes hosszú távon, fenntartható módon hegemoniát fenntartani a határaitól távolabb – ám gazdasági eszközökkel nagyon is hatalmi tényező lehet. Nem akar elfoglalni más országokat, elűzni sem akarja nekik, hogy mit gondoljanak, hogyan éljenek. Ukrajna nyilván teljesen más kérdés, hiszen azt az Egyesült Államok szorosan az érdekkörébe akarta vonni, rakétabázisokat telepítve Moszkvától és Szentpétervártól mindössze néhány száz kilométerre, és ehhez puccsot generált a korábban Oroszországgal szövetséges országban; de itt és most nem ezzel a témával foglalkozunk.

És akkor megint: mit látunk eközben Nyugaton? Teljes ideológiavezéreltséget. Különös pikantériája, hogy a domináns ideológia, a neomarxizmus a Szovjetunió korábbi domináns ideológiájának egy „nyugatosított” változata. Ahol az „áldozat” már nem a proletariátus (mert az gyakorlatilag megszűnt), hanem a különböz – vélt vagy valós – kisebbségek. Az elnyomó pedig a fehér, keresztény középosztály, azon belül is legfőképpen a heteroszexuális férfiak. És a neomarxizmus különböző formái, a woke-izmus, a genderideológia, a kritikai fajelmélet stb. kötelezők. Az egykor valóban liberális nyugati gondolkodás teljesen ezek hatása alá került. Aki ellentmond, kritizál vagy akár csak megsérti – megint csak vélt vagy valós – „védett csoportok” érzékenységet, az börtönt követ el. Már nem csak a tett, de a szó, sőt, a gondolat is börtön: így születtek olyan kifejezések, mint a „gyölöletbeszéd”, vagy a „gondolat-börtönselekmény”.

És a Nyugat, élen annak vezető hatalmával, az Egyesült Államokkal, az ideológiáját rá akarja erőltetni másokra is. Akik nem fogadják el a szívérványos világot vagy a Willkommenskulturt, azok a progresszió ellenségei, fasiszták, autokraták, gonoszok. A saját elképzeléseik, hagyományaik szerint élni akaró országok vezetőit el kell távolítani a hatalomból. Mindenütt be kell vezetni a különböz kvótákat, hogy az emberek ne teljesítményük és érdemeik szerint részesülhessenek a javakból, hanem az áldozati rangsorban elfoglalt helyüknek megfelelő mértékben járjon nekik. Fel kell számolni a családokat és kímálgatni a hedonizmust, hogy mindenki önmegvalósító, önmagát újrateljesítő „félistenné”, de közben a gazdasági-politikai elitnek kiszolgáltatott fogyasztóvá váljon. Hogy mindenütt győzhessen az egyenlőség, a diverzitás, a dicsőséges humanista forradalom – és persze mindenütt uralkodhasson az önjelölt, ideológiavezérelt, önmagát mások fölé helyező hatalmi elit.

És amikor ezt az ideológiai nyomulást látjuk, meg persze ennek konkrét megnyilvánulásait: a gyerekeknek mesélő, nőnek öltözött férfiakat, az Európát elárasztó, integrálódni nem képes és nem is akaró bevándorlótömegeket, a klímahisztit, a sportrendezvényeken (is) kötelező térdelést, a női mezőnyben induló férfi sportolókat és a többi, akkor hiába tartozunk mi is történelmileg, zsigerileg, lelkileg a nyugati kultúrkörhöz, nem csoda, hogy sokan azt mondják: na, akkor inkább a nagy medve. De még Kína is inkább.

Mert szép lassan tényleg megfordul a világ. Mi viszont a saját életünket szeretnénk élni. Sem kínai, sem orosz, sem woke-liberális világot nem szeretnénk magunknak. Hanem a sajátunkat. És úgy néz ki, a mai keletiek sokkal inkább békén hagynak minket ebben, mint a nyugatiak.

Borítókép: Vlagyimir Putyin orosz elnök a IX. Nemzetközi Kulturális Fórum Egyesült Kultúrák Fóruma című esemény plenáris ülésén Szentpéterváron 2023. november 17-én (Fotó: MTI/EPA/Szputnyik/Elnöki sajtószolgálat/Mihail Metzel)

www.magyar nemzet.hu

Ajánló
